

Henryk Stawniak

"Prawo rodziny do opieki duszpasterskiej", Jan Krajczyński, Warszawa 2007 : [recenzja]

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawno-historyczny 51/3-4, 399-402

2008

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Jan Krajczyński, *Prawo rodziny do opieki duszpasterskiej, Apostolicum, Żabki 2007, ss. 383.*

Autor publikacji jest kapłanem diecezji płockiej i adiunktem w Katedrze Kościelnego Prawa Małżeńskiego i Rodzinnego Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Recenzowana książka została przedstawiona na Wydziale Prawa Kanonicznego wymienionego uniwersytetu, jako praca habilitacyjna.

Obowiązek troski o rodzinę staje się szczególnie pilny dzisiaj, kiedy ta stanowi przedmiot ataków sił, które chciałyby ją zniszczyć lub zniekształcić. Zjawisko wolnych związków, kiedy wielu podważa zasadność formalnego zawarcia małżeństwa, kiedy rozwody stają się zjawiskiem o charakterze powszechnym a świadomość społeczna na temat istotnych obowiązków małżeńskich jest niezadowolająca – to zdaniem autora – istnieje potrzeba zaradzeniu kryzysowi rodziny między innymi przez duszpasterstwo rodzin. Świadomość takiego stanu rzeczy domaga się również krytycznego podejścia do działalności duszpasterskiej prowadzonej wśród rodzin, by ono było rzeczywiście skutecznym narzędziem uświęcenia. Duszpasterstwo rodzin to forma zbawczej, zorganizowanej działalności Kościoła, polegająca na wprowadzaniu mocy Ewangelii w rzeczywistość życia rodziny. Istotnym elementem tej aktywności eklezjalnej jest towarzyszenie rodzinie chrześcijańskiej w jej rozwoju i wzroście, poczynając od przygotowania w okresie narzeczeństwa i zawarcia sakramentalnego małżeństwa po codzienne, stopniowe urzeczywistnianie wartości i obowiązków małżeńskich (s. 36-37). Publikacja wpisuje się w ów nurt troski Kościoła o właściwe duszpasterstwo rodzin. Celem badań autorskich jest przede wszystkim ustalenie treści prawa rodzin do odpowiedniej opieki duszpasterskiej, postrzeganej z perspektywy duszpasterza rodzin. Nadto autor próbuje pokazać konsekwencje prawne i pastoralne, decydujące o autentycznie eklezjalnym charakterze tego duszpasterstwa. Stawia również istotne pytanie: czy konieczna jest dzisiaj nowa koncepcja duszpasterska i tym samym są potrzebne nowe przepisy ją regulujące?

Praca składa się z siedmiu rozdziałów, które stanowią dobrą kompozycję strukturalną. Pierwszy z nich, dotyczący podmiotowego aspektu zagadnienia, przedstawia wspólną i zróżnicowaną odpowiedzialność za duszpasterstwo rodzin biskupów i kapłanów oraz instytucji kolegialnych na różnych poziomach zaangażowania duszpasterskiego. Nieocenioną pomoc duszpasterstwu rodzin świadczą również

sami małżonkowie i rodzice. Ważnym spostrzeżeniem badawczym jest m. innymi opinia, że bezpośredni i pośredni udział w podtrzymywaniu, obronie i popieraniu świętości, godności i nierozzerwalności związku małżeńskiego mają ci, którzy sprawują władzę sądowniczą. Jej sprawowanie zgodne z przepisami przy orzekaniu nieważności małżeństwa służy prawdzie i sprawiedliwości animowanej przez miłość, jest też zabezpieczeniem podstawowych praw wiernych. Kolejny rozdział, w ramach prawa rodzin do odpowiedniej opieki duszpasterskiej, przybliża kwalifikacje osobowe duszpasterza rodzin, kładąc akcent na cechy naturalne, moralne i intelektualne, oraz podkreśla się w nim potrzebę specjalnej formacji do tych zadań, zgłębiania mentalności świata i wysokiej jakości spełniania misji uświęcania w rodzinie.

Następne rozdziały książki przedstawiają prawo rodzin do duszpasterskiej opieki w aspekcie przedmiotowym. I tak rozdział III uwydatnia zadania duszpasterstwa rodzin w ogólności. Najpierw duszpasterz winien się zatroszczyć o to, by małżonkowie mogli poznać nieskażoną i integralną naukę chrześcijańską dotyczącą ich zadań i uprawnień. To z kolei obliuguje duszpasterza do pomocy w realizacji celów tej wspólnoty i świętości właściwej dla ich stanu. IV rozdział jest zatytułowany: „Miejsce posługi sakramentalnej w duszpasterstwie rodzin”. W nim autor przedstawia związek i zakotwiczenie duszpasterstwa rodzin w poszczególnych sakramentach. Największy nacisk został położony na małżeństwo, Eucharystię i pokutę, które to sakramenty są bardzo istotne w rozwoju życia wspólnoty małżeńskiej. Niedocenicenie znaczenia sakramentów jako środków wspólnoto-twórczych i zbawczych w duszpasterstwie rodzin – według autora – byłoby pozbawieniem korzystania z najcenniejszych dóbr Kościoła. Tytuł V rozdziału wprowadza pewną dysharmonię, zwłaszcza w kontekście poprzedniego rozdziału: „Inne formy realizacji zadania duszpasterskiego wobec rodzin”, Wydaje się, że np. nazwa rozdziału „Pozasakramentalne formy duszpasterstwa wobec rodzin” nie wprowadzałaby takiej luki i wątpliwości, skoro poprzedni akcentował sakramentalne jego formy. Autor w analizowanym rozdziale uwrażliwia przede wszystkim na potrzebę korzystania przez duszpasterza rodzin z bogactwa środków, co wymaga od niego postawy kreatywnej i zaangażowanej. Zwraca się uwagę na następujące formy duszpasterstwa rodzin: przepowiadanie słowa Bożego, przygotowanie do małżeństwa, katechezę dorosłych, wspieranie rodziców w zakresie wychowania i katechezy dzieci, katechumenat ponowny, kierownictwo duchowe i wizyta duszpasterska. „Duszpasterstwo rodzin w przypadkach szczególnych” to przedmiot rozważań VI rozdziału pracy. Jest on bardzo rozbudowany i podejmuje kwestie w różnych sektorach życia ludzi. Np. autor przybliży duszpasterstwo wobec złączonych tylko ślubem cywilnym, żyjących w ‘małżeństwie na próbę’ i wolnych związkach. Z kolei w ramach duszpasterstwa rodzin w sytuacjach trudnych omawia: biednych materialnie małżonków,

małżeństwa bezdzietne, osób niepełnosprawnych, rodziny wielodzietne, osoby uzależnione, osoby pozbawione rodziny, w podeszłym wieku i owdowiałe. Interesująca jest też część dysertacji poświęcona duszpasterstwu rodzin wojskowych, ludzi morza, studentów, emigrantów i uchodźców oraz rodzin innych obrządków. Należy podkreślić wielką wnikliwość badawczą autora, by wydobyć powyższe treści stanowiące obszary duszpasterstwa rodzin. Kontrowersyjne jest jednak rozciągnięcie nazwa konkubinatu na osoby żyjące zarówno w 'małżeństwa na próbę' i w wolnych związkach, jak i katolików żyjących w związkach cywilnych (s. 303-307).

Ostatni rozdział studium jest właściwie rozbudowanym zakończeniem, który zbiera istotne wnioski i postulaty refleksji naukowej autora. Tytuły kolejnych punktów tego rozdziału doskonale artykułują hasłowo istotne czynniki warunkujące powodzenie działań duszpasterskich w rodzinach. Dopełnieniem tej podsumowującej refleksji jest bardzo dobrze skomponowane zakończenie, za wyjątkiem wniosku odnoszącego się do nowych zjawisk wprost dotyczących małżeństwa i rodziny, które przybrały na sile w ostatnich latach (s. 367).

Autor stwierdza, odpowiadając na zasadnicze pytanie zawarte we wstępie, że nie ma bezwzględnej konieczności zmiany koncepcji duszpasterstwa rodzin, natomiast jest potrzeba jego intensyfikacji w otwartej postawie świętych szafarzy, bardziej prewencyjnego i indywidualnego charakteru duszpasterstwa, nowego stylu mówienia oraz nowej prezentacji treści nauki kościelnej o małżeństwie. Zdecydowanie należy natomiast dokonać rewizji przepisów regulujących formalną stronę posługi tj. sposobu prowadzenia, doboru środków, wykorzystania osiągnięć nauki w zakresie psychologii, antropologii, pedagogiki, socjologii, teorii przepowiadania, katechetyki i teologii pastoralnej (s. 368).

Oceniając książkę ks. Jana Krajczyńskiego, naukowca i duszpasterza rodzin, należy stwierdzić, że elementy teoretyczne są dobrze osadzone w duszpasterstwie. Mógł tak napisać ktoś, kto analitycznie czyta współczesne dokumenty Kościoła w tej materii i równocześnie ten, kto prowadzi działalność w oparciu o nie. Z dużym zaufaniem można przyjąć wyniki badań wokół podstawowej kwestii, czyli ustalenia treści praw rodziny do właściwej opieki pasterskiej i wreszcie odpowiedź na pytanie o potrzebie nowej koncepcji duszpasterstwa. Liczne wnioski autora są wyważone, a stawiane postulaty gruntownie przemyślane. Z tezami postawionymi w rozprawie należy się zgodzić, bo są dobrze udokumentowane i przemyślane. Odmienne spojrzenie recenzującego na niektóre kwestie, pokazuje wielość potencjalnych rozwiązań duszpasterskich.

W ocenie publikacji należy również podkreślić jej szatę graficzną, zauważyć na marginesie strony napisy sygnalizujące treść drobnej i konkretnej części książki, należy wyartykułować też walor językowo-literacki opracowania. Ważny i przydatny jest indeks rzeczowy, zrobiony dość szczegółowo. Nadto warto podkreślić,

że każdy z rozdziałów rozpoczyna się od stosownego cytatu do treści przybliżanej, pochodzący z różnych źródeł, także z Biblii, która zresztą jest bardzo często przez autora cytowana, czyli praca jest mocno osadzona w najważniejszej księdze życia. Książkę czyta się z przyjemnością i można ją polecić najpierw duszpasterzom rodzin, małżonkom i tym wszystkim, którzy poprzez dobre rodziny chcą przyczynić się do uświęcenia świata.

ks. Henryk Stawniak SDB

Ks. Paweł Małek CM, *Odnowiona struktura posługi diakona w świetle pasterskiej władzy biskupa i prezbitera według nauki Soboru Watykańskiego II. Studium teologiczno-prawne*, Kraków 2008, ss. 305.

Sobór Watykański II podejmując wielkie zadanie odnowy Kościoła oraz metod i sposobów realizacji jego misji w świecie współczesnym dokonał odnowy wielu instytucji prawnych. Analizując życie Kościoła pierwszych wieków ukazał je w nowym eklezyjalnym kontekście. Do nich niewątpliwie należy urząd diakona, który przestał być li tylko funkcją przejściową do święceń prezbiteratu. Sobór, przywracając mu pierwotną formę, na nowo ukazał jego rolę i znaczenie we wspólnocie Ludu Bożego. Kontekst eklezyjalny posługi diakona stałego, zwłaszcza żonatego, od strony prawnej rodzi jednak szereg kwestii dyskusyjnych i stanowi interesującą przestrzeń badawczą.

Ks. Paweł Małek zwrócił uwagę na tę problematykę i uczynił ją przedmiotem swoich badań, których osiągnięcia zamieścił w swoim opracowaniu zatytułowanym *Odnowiona struktura posługi diakona w świetle pasterskiej władzy biskupa i prezbitera według nauki Soboru Watykańskiego II. Studium teologiczno-prawne*. Wydaje się, że werbalizacja tematu opracowania jest nieco skomplikowana, bowiem w jednym zdaniu Autor użył aż dwóch wyrażeń odsyłających: *w świetle pasterskiej władzy... według nauki Soboru...* Należy zatem zauważyć, że zbitka wymienionych wyżej wyrażeń zmusza czytelnika do wysiłku umysłowego, aby już na początku lektury pracy odpowiedzieć sobie na pytanie dotyczące jej podstawowej tezy. Autor we Wstępie wprawdzie wyjaśnił, że *przedmiotem niniejszej pracy jest odnowiona struktura posługi diakona w relacji do pasterskiej władzy biskupa i prezbitera* (s. 6). W innym miejscu wstępu jednak dodaje, że *celem niniejszej pracy jest odczytanie oraz zgłębienie odnowionej posługi diakona w strukturze władzy świętej w świetle nauki soborowej* (s. 11). Zamierzał więc, wyjaśnić kwestie dotyczące samej natury posługi diakona i jego pozycji prawnej w hierarchicznej wspólnocie Ludu Bożego. W tym też celu,